

Ei taatto tainnut

Vaari veisti vauvallensa
– taatolleni – tuutusijan.
veisti taaton varttuessa,
puukollansa kanssa poian.

Taattoni on maata muuta,
muuta tuosta tokko tunnen,
kun en kanssaan päivää, kuuta
suuta saanut soittelollen.

Ennen ensiaskeleita
lapsen – pienen poikasensa –
taatto taittoi taipaleita:
jätti poian puukkoinensa.

Vanhempaani synnyin vaille,
jään ilman isän puheita.
Puukon jätti maamon maille.
Sen unohti ukko saita.

Vaari näytti nuorellensa,
kuink on puukkojen pidäntä,
veistää salli varjeltunsa
suojellen sitä sydäntä.

Taattoni on toisin tehnyt.
Päästi poian puukkoinensa
yksin käymään. Yksin käynyt
kaita laps on kamppailunsa.

Vailla veistäjän vikoa
taitoa tikuntekijän
veistäni viaksi käytän,
kurjasti ison iloa.

Pois on rauha rinnastani.
Katse tyyni kasvoiltani.
Vaan se vartoo, viimaa vasten,
toivoon luottaa lailla lasten.
Kerran veistän kauniit veistot
maassa huomisen paremman.